N. I. HERESCU, AN EXAMPLE OF A CLASSICIST'S RESUME

Mădălina Strechie
Senior Lecturer, PhD., University of Craiova

Abstract:The personality of N. I. Herescu is less known among today's classicists, unjustly, because he was a great professor of classical studies. His concerns were very diverse, as he was not only a professor of classical studies (carrying out research in the areas of the Latin language, Latin literature, literary criticism, translations of the Latin classics, Roman law, the history of ancient Rome, as well as Roman political sociology), but also a journalist, founder of classical collections and journals, and last but not least an initiator of an institution grouping all those who had concerns in the field of classical studies.
The fundamental quality of N. I. Herescu is that of ***faber*** *of classical culture through all his writings, through his initiated collections, and also by his inter-war didactic work. By the very amplitude of his personality, N. I. Herescu placed Romania on the important map of the Classical Studies of Europe and of the whole world, being a model for all of us, classicists or not.*

Keywords:N. I. Herescu, classical studies, ancient Rome, personality, model.

Introducere

Dedicăm studiul nostru de față **Centenarului României**, ca un mic omagiu adus de noi patriei noastre căreia îi dorim multe secole de acum încolo și, mai ales, să fie din nou **ROMÂNIA MARE!**

Am ales ca obiect al studiului nostru un model de dascăl clasicist, ignorat pe nedrept, anume N. I. Herescu, personalitate marcantă nu numai a culturii clasice românești, ci și a celei europene. Considerăm că Domnia Sa reprezintă un exemplu pentru CV-ul oricărui clasicist, dar și al oricărui român. Pentru cel mai frumos și măreț eveniment al anului 2018, era necesar un model de dascăl, de om de cultură și de român pe măsură, care să ne inspire, pe noi toți, nu numai pe clasiciști.

N. I. Herescu a fost în primul rînd un clasicist, chiar unul dintre fondatorii studiilor greco- latine în cadrul sistemului academic românesc. „Destinul fără moarte”[1] al lui N. I. Herescu s-a încadrat în „triologia militantă”[2] a operelor sale fundamentale: *Pentru Clasicism, Caete Clasice* şi *Milliarium.* Noi propunem o altă încadrare a operei şi vieţii celui mai de seamă dintre soldații cauzei clasiciste, N. I. Herescu, care nu o contrazice pe a domnului porfesor Liviu Franga, din contră, credem noi, că o completează.

Astfel, în opinia noastră, N. I. Herescu a fost o personalitate trivalentă în domeniul studiilor clasice, fiind în același timp:

I. **militant pentru cultura clasică greco-latină**
II. **profesor de studii clasice**
III. **fondator de instituţii de cultură clasică.**

[1] Titul aparţine domnului profesor Liviu Franga care a realizat o colecţie „primordială” a operelor lui N. I. Herescu, colecţie care ne-a servit foarte mult în studiul nostru, fiind o lucrare pe care o vom cita destul de des: ***N. I. Herescu, *Destin fără moarte (Pentru Clasicism)*, Ediţie îngrijită, notă asupra colecţiei, notă asupra ediţiei, studiu introductiv de Liviu Franga, Colecţia Primordialia, Bucureşti, Editura Muzeul Literaturii române, 2011.
[2] *Apud,* Liviu Franga, *op. cit.*

BDD-A27912 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

I.Clasisitul militant

N. I. Herescu a fost unul dintre puţinii jurnalişti de formaţie clasică care a fondat, susţinut şi condus reviste precum *Favonius, Orpheus, Ausonia*, primele două contopite mai apoi în *Revista Clasică*. Periodicele au fost şi cele mai eficiente arme ale propagării culturii greco-latine în rîndul celor interesaţi, beneficiind şi de talentul de poet al lui N. I. Herescu. Cicero a fost cel care l-a inspirat în opera sa publicistică, considerat de către domnia sa „figura cea mai proeminentă a culturii romane”[3]. Inclusiv numele primului volum de eseuri al lui N. I. Herescu este *Pentru Clasicism*, în maniera discursurilor lui Cicero *Pro Milone*, *Pro Archia poeta* etc. domnia sa fiind, la rîndul său, avocatul cauzei/ştiinţei greco-latine. Volumul *Pentru clasicism* conţinea de fapt teoriile şi convingerile lui N. I. Herescu despre valoarea şi utilitatea studiilor clasice. Volumul *Milliarium* îi urmează în susţinerea cauzei sale (numele acestui volum provenea de la pietrele milliare adică bornele kilometrice din Imperiul Roman, construite de către armată) continuă de fapt concepţiile din *Pentru Clasicism,* fiind considerat şi ediţia a II-a a volumului menţionat.

Lupta lui N. I. Herescu pe frontul studiilor clasice începe cu revistele sale, *Favonius*, al cărui nume, aşa cum însuşi marele profesor ne spune, însemna „vînt de primăvară” sau Zefirul, acest nume fiind însă din familia de cuvinte a verbul *faveo*=a fi favorabil. Numele revistei era menit după N. I. Herescu să topească zăpada din domeniul studiilor şi preocupărilor studiilor greco-latine din cadrul societăţii româneşti interbelice. Învăţământul clasic era de fapt apărat de către N.I. Herescu care în opinia domniei sale fusese marginalizat de către reformele din învăţământul timpurilor sale. Justificarea existenţei aceste reviste ne-o argumentează chiar în prefaţa volumului *Pentru Clasicism*, anume „clasicismul pentru actualitate” fundamentează de fapt manifestul program al revistei *Favonius*.[4]

N. I. Herescu îşi manifestă preferinţa pentru *Favonius*, considerată de către fondatorul însuşi ca fiind în postura „Cenuşăresei din poveste: un număr de pagini mai redus, o înfăţişare mai modestă şi date de apariţie mai niciodată resepctate, fiindcă Dumnezeu ştie cum reuşeam să o plătesc”[5] pe cînd „avea o mie de calităţi şi un cusur: era rece.”[6]Justificarea acestei reviste clasice, cu nume atît de poetic, *Favonius*, era aşa cum spune însuşi N. I. Herescu pentru „clasicismul pentru actualitate”.[7]Lupta continuă pentru studiile clasice de către fondatorul revistei prin cooptarea unor noi „militari” pe frontul clasicist românesc anume a profesorilor săi de la Universitatea din Bucureşti, nume grele în cultura românească şi europeană, fondînd o nouă revistă, *Orpheus*, ca eroul trac, fondatorul poeziei lirice. Şi această revistă este fondată tot la Craiova. *Orpheus* avea o apariţie mult mai consistentă şi regulată „fiind stipendiată de Ministerul Instrucţiunii”[8] publicistul clasicist compară cele două reviste clasice *Favonius* şi *Orpheus*, fiind mai ataşat de *Favonius*.

Scopul revistei *Orpheus* era acela de a „răspîndi în marele public, şi mai ales printre tinerii şoclilor secundare şi superioare, cunoştinţe solide despre toate domeniile Clasicismului greco-latin şi de a stimula interesul lor pentru aceste studii.”[9] Cele două reviste sunt unite într-un singură şi anume în *Revista clasică* în ianuarie 1929, după ce între 1926-1928 revistele *Favonius* şi *Orpheus* au fost publicate simultant de către profesorul craiovean. Scopul

[3]*Apud,* N. I. Herescu, *Caete Clasice*, Bucureşti, Editura Cugetarea Gerogescu–Delafras, 1945, p. 280. (Carte care ne-a parvenit din biblioteca personală a doamnei profesoare Mihaela Albu, căreia îi mulţumim foarte mult, atât pentru carte cât şi pentru îndrumarea domniei sale în conceperea acetui studiu monografic.)
[4] Apud N. I. Herescu *Pentru Clasicism*, Prefaţă, Craiova, Editura Ramuri, 1937.
[5]*Ibidem.*
[6]*Ibidem.*
[7]*Ibidem.*
[8]*Ibidem.*
[9]*Apud* N. I. Herescu*, Cuvânt înainte la Revista Clasică.*

BDD-A27912 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

Revistei clasice era acela „să sporim activitatea într-un domeniu pe care lumea îl desconsideră „[10]

Revista clasică a apărut din necesitatea luptei Clasicismului în războiul cu indiferența și marginalizarea de care avea parte în vremea dascălului model, dar din păcate și în zilele noastre, studiile clasice: „Faptul că înțelegem să strîngem rîndurile și să sporim activitatea într-un domeniu pe care lumea îl desconsideră”[11], explică rațiunea fondării *Revistei Clasice*. Desconsiderarea de care aveau parte studiile clasice din România Mare, în anii 1929 era total diferită de zilele noastre totuși, mai ales cînd ne sunt prezentate programele școlare din vremea lui N. I. Herescu (dacă ar fi să le comparăm cu zilele noastre, studiile clasice sunt pe cale de dispariție: „La liceu, noile programe prevăd trei ore pe săptămînă, începînd din clasa a IV-a (două ore într-a III-a) pentru limba latină, de unde pînă acum erau șase ore în cursul superior, secția modernă, și trei ore în clasa a treia și a patra (unitare). Pentru limba greacă, o singură oră pe săptămînă în ultimele două clase, a șasea și a șaptea...Iar examenul ce încoronează ciclul învățămîntului secundar – bacalaureatul – se trece acum nu cu o disciplină în funcție de judecată, cum este limba latină, ci cu o disciplină în funcție de memorie.”[12] N. I. Herescu este un dascăl model pentru toți dascălii de studii clasice, indiferent de gradul învățămîntului pe care îl servesc, deoarece Domnia Sa are o privire de ansamblu asupra întregului învățămînt clasic. Nici cel universitar nu scapă analizei sale: „Filologia clasică are trei catedre și, pe lîngă cei trei profesori titulari, un singur conferențiar”[13] spunea N. I. Herescu despre învățămîntul clasic universitar.

Pentru Clasicism începe cu o prefață în care N. I. Herescu își elogiază profesorii mari personalităţi ai culturii clasice din România, precum: I Valaori, D. Evolceanu, D. Burileanu şi G. Murnu. Tot în prefața volumului ne sunt dezvăluite şi motivaţiile luptei pe frontul clasicist ale lui N. I. Herescu, care sunt „acţiuni destinate să înfrunte adversitatea şi nepăsarea, coalizate împotriva Clasicismului”[14]. Clasicismul era în concepția lui N. I. Herescu, o cultură care a creat neîncetat și a dovedit 2000 de ani că „poate antrena omenie adevărată”, „de o calitate” și ”de aleasă spiritualitate și largă umanitate.”[15]

Această primă lucrare fundamentală a porfesorului craiovean cu rădăcini severinene N. I. Herescu este structurată pe şase mari capitole:

I. *Articole program*

II. *Actualitatea Clasicismului* (de fapt o pledoarie pentru „interesul pe care clasicismul îl mai poate reprezenta pentru cultură, pentru educaţie, pentru viaţă.”)

III. *Traducerile surselor clasice* („fiindcă traducerile formează punctul de contact între Clasicism şi marele public.”)

IV. *Rolul de tipar „etern” pe care Clasicismul îl are în „arta scrisului”*

V. *Apărarea Occidentului*

VI. Un capitol dedicat marilor personalităţi clasice sau cu preocupări clasice ale momentului său: V. Pârvan, Papacostea, Iuliu Valaori (cel mai preţuit de către N. I. Herescu, mentorul său cu „de-o pasiune fără egal, cu care el a animat, o viaţă întreagă, disciplina noastră”[16]).

„Articolele program” sunt de fapt definiţii ale Clasicismului care „înseamnă tinereţe, el este pururi tînăr”, înseamnă „emoţie”, are o „tărie formidabilă”, este într-o „venică devenire”, „este un principiu generator pentru literatură şi educaţie deopotrivă”, „Clasicismul noi îl

[10] *Ibidem.*
[11] *Ibidem.*
[12] *Ibidem.*
[13] *Ibidem.*
[14] *Apud* N. I. Herescu, *Prefaţa, Pentru Clasicism*, ediţia I.
[15] *Ibidem.*
[16] *Ibidem.*

BDD-A27912 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

socotim nu numai o ştiinţă, ci o disciplină etică şi estetică, cu rol cardinal în învăţământ", Clasicismul are „valoare etică, estetică şi pedagogică", „este o valoare morală prin disciplina ordinii şi a ierarhiei...prin sentimentul de armonie şi de echilibru", „a legiferat în ordinea frumoasului", „face selecţie spirituală" a unor „oameni adevăraţi", Clasicismul este important şi pentru traducerile din autorii antici pe care N. I. Herescu frumos le descrie ca „miracolul acestei transfuzii de sînge, de viaţă, de suflet: o limbă într-o altă limbă."

În cea de-a doua parte a acestei opere ale sale de eseuri N. I. Herescu prezintă propria sa motivaţie a traducerii lui Horaţiu, (domnia sa fiind şi un valoros traducător al lui Horaţiu) „am vrut să fac acesibil spiritului românesc contemporan pe Horaţiu."[17] Traducerile surselor clasice trebuie să aibă potrivit marelui profesor: „exactitate, poezie", „metodă" tocmai „pentru reîntinerirea Clasicismului".

„Actualitatea Clasicismului" este de fapt o demonstraţie matematică a perenităţii Clasicismului greco-latin nu numai la noi, ci în întreaga Europă şi nu numai. Atuurile Clasicismului sunt următoarele: „generatoriu adevăraţi", „tradiţie", „valori universale", este o cultură „vie" şi „fecundă", „cultură a elitelor", elite care au dus la propăşirea lumii. Cultura latină, ca model este de fapt în concepţia lui N. I. Herescu soluţia pentru supravieţuirea Românei deoarece „de cîte ori arborele românesc şi-a înfipt rădăcinile în pămînt latin, de atîtea ori a înflorit şi a dat roade."[18] Pornind de la această idee a marelui profesor N. I. Herescu am dedicat studiul aniversării Centenarului românesc.

Clasicismul militant continuă cu **Milliarium** sau ediţia a II-a **Pentru Clasicism**, care întregeşte pledoaria pentru studiile clasice în două direcţii: popularizarea ştiinţei studiilor clasice şi crearea de instrumente pentru propagarea acestei ştiinţe.

În începutul **Milliarium-ului** în articolul sugestiv intitulat „Necesitatea clasicismului", N. I. Herescu îşi continuă militantismul pentru valorile culturii clasice. Astfel domnia sa ne oferă noi definiţii şi valori ale clasicismului greco-latin, cauze pentru care el trebuie să fie studiat: „Clasicismul interesează pe omul de totdeauna", „este o formă de cultură grea" este „poezie", „vis", „viaţa în dublu: fantezie şi realitate", este „tinereţe", „ambiţie", „curiozitate", „nedeterminare", „valoare universală", „actualitate", el este „pentru minţi, pentru inimi, în eternitate".[19]

II. Clasicistul profesor

N. I. Herescu a fost în primul rînd un profseor de studii clasice, specializat mai ales în literatura latină (lirică latină). Din postura Domniei Sale de profesor a fondat şi revistele *Favonius, Orpheus*, unite mai apoi în *Revista Clasică.* Şi această valenţă a lui N. I. Herescu are o operă fundamentală *Caete clasice*. Cartea aceasta a sa este una predominant didactică, fiind concepută în două părţi:

I. Literare şi filosofice (un fel de istorie a literaturii latine)

II. Politice, sociale şi economice.

În prima parte, profesorul de studii clasice N. I. Herescu analizează lirica latină prin principalii săi reprezentanţi: Catul, Vergiliu, Horaţiu şi poetul elegiac Ovidiu. În studiul său „Poeţi antici în românește" N. I. Herescu începe ca un veritabil filosof, demonstrînd o dată în plus multilateralitatea unui clasicist: „Asemenea păsării Phoenix, ideile mor şi renasc din propria cenuşă cu viaţă nouă, dar cu înfăţişare veche."[20] Foarte frumoasă este şi definiţia poeziei pe care o dă marele profesor: „Poezie, înseamnă taina mare a cuvîntului."[21]

[17] *Ibidem.*
[18] *Ibidem.*
[19] *Apud* N. I. Herescu, *Milliarium*, „Necesitatea Clasicismului"din ediţia îngrijită de Liviu Franga.
[20] *Apud* N. I. Herescu, în *Pentru Clasicism*, capitolul *Poeţi antici în românește.*
[21] *Ibidem.*

BDD-A27912 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

Filologul clasic în concepția exemplarului filolog clasic, N. I. Herescu, „n-are nevoie să meargă la o traducere, el se întîlnește cu anticii în original.„[22] Consideră că traducătorul surselor clasice literare trebuie să readucă mai ales poezia, nu neapărat antichitatea, să aducă muzica poeziei, nu rima acesteia. N. I. Herescu face o critică autorizată a traducătorilor Eneidei, Iliadei şi a altor opere clasice.

Eseul despre poeții antici se încheie cu partea a patra intitulată: „Lecție de limbă română pentru uzul recenzenților de traduceri din limba latină.” Această este, pe lîngă o exegeză valoroasă, mai mult o replică adresată criticului său în ceea ce privește traducerea operei lui Horatius.

După lirica latină analiza dascălul N. I. Herescu se oprește asupra lui Cicero pe care îl consideră „cel mai mare orator al latinităţii” deoarece marele om de cultură latin a avut „doctrină, natură, practică şi şcoală.”.[23]

De la Cicero profesorul de literatură latină N. I. Herescu trece la romanul greco-latin, analizînd *Satyriconul*, considerat de către domnia sa „amestec de poezie şi proză”, fiind atît un „roman satiric şi roman de moravuri.”[24]. Următorul prezentat, în acest veritabil curs de cultură şi civilizaţie latină, (*Caete clasice*), este Titus Livius, considerat „istoricul moralist” deoarece „istoria romană a lui Titus Livius (este) o istorie a moralei romane, a curajului, a pietăţii, a dreptului, a sentimentului de onoare, adică a marilor virtuţi”.[25]

Capitolul I **Literare şi filosofice** se încheie cu prezentarea filosofului Seneca care „este un gînditor modern care, pentru vremea lui a ajuns la rezultate extraordinare” şi cu un eseu despre *Fericirea în filosofia antică,* de fapt un studiu comparatist între filosofia greacă cu cea romană, dar şi între ele cu cea creştină, N. I. Herescu consluzionînd că: „Filosofia antică avea deci un sens practic: era o filosofie pentru om şi pentru viaţă.”[26]

Partea a II-a *Politice, sociale şi economice* este de fapt un curs preţios de civilizaţie romană şi este structurat pe următoarele subcapitole: A. *Cicero, ca om politic*; B. *Guvernămîntul Romei antice care în opinia maestrului se baza pe trei mari factori*: „1. ideea de ordine, 2. ideea de autoritate, 3. ideea de drept”[27] ; C. *Alegerile în antichitate*, un studiu amănunţit de ştiinţă politică între sistemul democraţiilor greceşti şi sistemul republicii romane; D. *Bugetul roman*, un veritabil studiu de economie antică romană (N. I. Herescu dovedindu-se un Filolog clasic în adevăratul sens al cuvîntului adică de polihistor); E. *Finanţele în lumea romană*, continuă studiul economiei romane, arătînd şi implicaţiile sale profunde în politica romană; F. *Agricultura în Antichitate* în care N. I. Herescu face un curs de economie agrară comparată; G. *Refromele agrare în istoria Romei* este un studiu de ştiinţe politice, analizînd revoluţiile care au avut loc în Roma datorită „echilibrului repartiţiei” terenurilor care a produs o adevărată restructurare socială a Cetăţii Eterne; H. *Iustinian* este ultima parte din capitolul II *Politice, sociale şi economice*, dar şi a volumului de *Caete clasice.* N. I. Herescu îl consideră pe Iustinian „ultimul mare împărat roman” care a fost în primul rînd „cuceritor, legislator şi constructor” fondînd cu adevărat „un stat, o credinţă, o lege”[28]

III. Clasicistul fondator

N. I. Herescu a fost şi un fondator de instituţii de cultură clasică, dintre care cele mai importante le considerăm, pe de-o parte *Revista clasică*, precursoarea actualei reviste *Studii clasice*, iar pe de cealaltă parte *Institutul de Studii latine*. Dacă *Revista clasică* a fost fondată

[22] *Ibidem.*
[23] *Apud* N. I. Herescu, *Caete Clasice*, partea I *Literare şi filosofice.*
[24] *Ibidem.*
[25] *Ibidem.*
[26] *Ibidem.*
[27] *Apud* N. I. Herescu, *Caete Clasice*, partea II *Politice, sociale şi economice.*
[28] *Ibidem.*

BDD-A27912 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

în anul 1929, *Institutul de Studii latine* a fost înființat de către N. I. Herescu în anul 1937 cu „filiale şi secţiuni în ţară , iar din 1938 cu un „buletin" propriu."[29]

Institutul de Studii latine înființat de către N. I. Herescu era similar cu alte institute de profil din Europa cum era cel de *Studii romane* din Roma, unde profesorul N. I. Herescu a fost invitat în 1940 şi a susţinut, poate cea mai frumoasă peldoarie pentru *Romanitatea României.*

Între anii 1937-1941 *Institutul de Studii latine* iniţiază importante colecţii, fiind creat cu scopul complex, didactico-ştiinţific, literar, dar şi social. Colecţiile Institutului iniţiate de către N. I. Herescu au fost: *Colecţia enciclopedică, Colecţia de traduceri* (pe care N. I. Herescu le considera cele mai eficiente instrumente ale Clasicismului greco-latin), *Colecţia ştiinţifică, Colecţia de ediţii critice, Colecţia de drept roman şi istoria drepturilor antice, Colecţia didactică.*[30]

Activitatea publicistică fondatoare este continuată şi înmulţită de acest *Institut de Studii Latine* prin înființarea unei noi reviste în anul 1939 numită *Ausonia,* care se dorea a fi o „revistă de cultură clasică pentru şcolari şi tineret".[31]

Concluzie

Născut sub Constelația lui Kiron, dascăl de eroi greci, N. I. Herescu are un destin asemănător. Kiron a devenit constelaţie ca recunoaştere a lui Zeus pentru mentoratul lui, tot astfel şi N. I. Herescu a avut un „destin fără moarte", datorită operelor şi ideilor sale. N. I. Herescu a fost asemeni militarilor romani, un disciplinat luptător al cauzei Clasicismului greco-latin, demonstrînd prin acţiunile şi oprele sale universalitatea, în timp şi în spaţiu, a culturii greco-latine pe care a servit-o toată viața. Domnia Sa constituie un model de dascăl și de clasicist pentru noi toți, CV-ul Domniei Sale este exemplar pentru orice filolog clasic, dascăl de umanioare sau cercetător în domeniul culturii și civilizației romane.

BIBLIOGRAPHY

Badea, Simina, "On the Use of Latin Terms in Legal English and Romanian", în *** *Valori clasice în culturile europene,*volum îngrijit de Katalin Dumitraşcu, Craiova, Editura Universitaria, 2010, pp. 11-17.

Badea, Simina, "Translating Latin Military Culturemes", în ****Războiul, arta zeilor şi a eroilor,* volum îngrijit de Mădălina Strechie, Craiova, Editura Universitaria, 2016, pp. 43-54.

Dumitraşcu, Emil, *N. I. Herescu. Studiu monografic*, Craiova, Reprografia Universităţii din Craiova, Facultatea de Filologie, 1984.

****N. I. Herescu, Destin fără moarte (Pentru Clasicism),* Ediţie îngrijită, notă asupra ediţiei, studiu introductiv de Liviu Franga, Colecţia Primordialia, Bucureşti, Editura Muzeul Literaturii române, 2011.

N. I. Herescu, *Pentru Clasicism, Fapte, idei, oameni*, Craiova, Editura Ramuri, 1937.

N. I. Herescu, *Caete clasice*, București, Editura Cugetarea-Georgescu-Delafras, 1945.

N. I. Herescu, *Milliarium (Pentru Clasicism)* II. 1937-1941, din ediţia îngrijită de Liviu Franga.

Sâmbrian, Teodor, *Principii, instituții și texte celebre în dreptul roman,* București, Casa de Editură și Presă „Șansa" S.R.L., 1994.

[29] Cf. ****Scrisori către N. I. Herescu*, Ediţie îngrijită de Victor Durnea şi Vasile Pop-Luca, Cu un studiu introductiv de Victor Durnea, Iaşi, Editura Alfa, 2005, în *N. I. Herescu o carieră, un destin*, p. 15.

[30] *Apud* Liviu Franga, *op. cit.*, p.20.

[31] Cf. ****Scrisori către N. I. Herescu*, Ediţie îngrijită de Victor Durnea şi Vasile Pop-Luca, Cu un studiu introductiv de Victor Durnea, Iaşi, Editura Alfa, 2005, în *N. I. Herescu o carieră, un destin*, p. 16.

BDD-A27912 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)

Sâmbrian, Teodor, *Reguli de drept roman, Izvoare, procedură, drepturi reale,* Craiova, Editura Sitech, 2015.
Sâmbrian, Teodor, *Instituții de drept roman,* Craiova, Editura Sitech, 2009.
***Scrisori către N. I. Herescu*, Ediţie îngrijită de Victor Durnea şi Vasile Pop-Luca, Cu un studiu introductiv de Victor Durnea, Iași, Editura Alfa, 2005.

BDD-A27912 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:54:16 UTC)